

Fények árnyéka

Hazaértem anyámtól. Otthon dohos szoba fogadott. A pókháló fedte Tiffany-lámpák alig világították be a szürke szobát. Csak a falon húztak pár fénycsíkot. A fehér csipke szűrte az utcai fényt, a hangot nem. Balról szerelmeskedés, jobbról erőszak hallatszódott át. Az élet hangjai. Az életem hangjai.

A fürdőszobába mentem, majd lassan megszabadultam minden ruhámtól. Tükörbe néztem. Fehér, mint a fal, fekete, mint Poe macskája. Megszagoltam a fehérneműmet még egyszer, utoljára, majd a ládába dobtam. Emlék. Vágy. Fájdalom. Szenvedély.

Megtisztulásra vágytam. A zuhanyrózsa alá álltam és engedtem, hogy a víz rám ömöljön. Közben a nem létező istenemhez fohászkodtam reményért, valamint másik felem megtalálásáért. Rengeteg apró csepp. Végig az ajkaimon, a melleimen át, egészen a földre. Ott lefolyt.

Megláttam magam a kabin tükörszerű üvegében. Mintha bal szemem árnyékban úszott volna, jobb mellemet pedig fény fürdette. Villogtak a fények. A víz nyomása erőteljesen ostorozta libabőrös, vékony testemet. Élesek a vízcseppek, akárcsak a gondolatok. Elhomályosodott az üveg.

Leültem a már meleg csempére. A hajamat mosta a víz. A villanykörte kétszer pislogott, majd elsötétedett minden, a hangok és a fények a vízzel együtt lefolytak. Megnyaltam rúzsos ajkaimat. Rózsa. Újabb emlékek. Az ő ajkai.

Azt hiszem, akkor minden összefonódott... Nem, akkor még nem... Apró piros csíkok úszkáltak a vízben. Eltűntek, majd újból rám zúdultak. Minden zavaros volt, a víz meleg. Melegített. Fáztam. Belülről remegtem. A testem forrt, a lelkem megfagyott. Szenvedtem, mint egy eltaposott béka a forró nyári aszfalton. Valahogy nem féltem. Többé már nem.

Mindenki ordított körülöttem. Nekem is kellett volna, de nem bírtam. Néma voltam. Az ajkaim mintha piros fonallal lettek volna összevarrva.

Az egész, mint egy hideg vízesés, mely megdermeszti az embert. Fel kellett kelnem, továbbállnom. Látnom kellett a fényt. Látnom benned. Veled. Benned. Együtt.

Kiköptem a keserű, fémes ízt a számból, elkentem a már elfolyt arcfestékelem. Romok közt ébredtem fel. Üvegen táncoltam. Láttam a fényt, az árnyat benned. Láttam mindkettőt egyszerre. Te láttad bennem? Ekkor még lélegeztem. Még éltem. Még éltél.

Tértelen tér

Most végre nincsenek általunk húzott határvonalak. Nincsenek általunk emelt falak, emberek, tárgyak, asztalok, csak te és én. Pucérok vagyunk. Mindketten. Végre együtt tudunk lenni. Úgy értem, hogy nincs más körülöttünk, el vagyunk szigetelve a külvilágtól, és talán most jobban megismerhetjük egymást. Te nem ismeresz engem, ugye?

Minden nyugodt, akárcsak egy anyaméh. Egy fal nélküli helyiségben vagyunk, idő és tér nélkül. Egymás előtt állunk, és egy piros fonal van körénk tekeredve, amelyet mi irányítunk. Egymás bábjai vagyunk. Játszunk egymással.

Egymásra nézünk, és egymásba látunk. Látjuk egymás csupasz testét és lelkét. Itt nincs mi mögé bújni. Az érzelmek, a gondolatok látszódnak. Látszódik az ember bőrén a szomorúság, mely mindenütt mélyen befeketít. Látszódik az öröm, mely egy újszülött puha arcától is ragyogóbb.

Oly' szép vagy. A fonal egyre szorosabb lesz, ahogy közeledek feléd. Miért nem hiszed el, hogy szép vagy? Szemeimmel rád mosolygok, lelkemet melegség tölti el. Végre te is elmosolyodsz. Már megérte az egész. Igyekszem arcod szépségét nem elfelejteni. Tápláló. Lelkeket melegségben fürdets.

Ott egy baba. Ő is szeret téged. Vigyáz rád, és megbocsát néked. Most eltűnt. Hová lett? Te látod? Vagy talán itt sem volt? Talán nem is létezett? Könnyezel. A cseppek végigfolynak a testeden, majd a köldöködnél felszáradnak. Végignézel vékony testeden, én pedig látom, ahogyan az életeden gondolkodol. Eszedbe jutnak a gyermekkori képek, újra átéled a kamaszkor nehéz perceit. Fulladásveszély az élet nehézségeitől. Most nincs baj, itt vagyok veled. Én vigyázok rád. Szeretlek. A fonal meglazul, ahogy az összeszorult szíved is.

Együtt egyensúlyozok veled ezen a vékony, piros szálon. El akarsz magadtól lökni. Elnézel a semmibe, de mindenhol minket látsz. Nem egy

ketrec, nem is egy labirintus, de nincs kijárat. Innen nincs menekvés. Meg szeretnék ölelni, szeretni téged, de te eltolsz magadtól. Miért? Miért menekülsz? Tudom, hogy szeretsz! Miért nem mondd ki?

Ahogy közelebb kerülünk a véghez, a fonal feszesebb lesz. Itt ültünk örökké, de tudod, hogy mennünk kell. Mindkettőnknek élnünk kell, mindkettőnknek szabadnak kell lenni, akárcsak egy szabadjára engedett madárnak. Leheleted érzem hattúnyakamon. Fejemet lassan s körkörösén mozgatom, miközben apró izzadságcseppek gördülnek le arcomról. Kezd melegebb lenni. A tér szűkül. Véresre vág minket a fonal. Kapaszkodj a lelkembe! Mondd ki! Szeretlek! Most minden jobb... Engedd el!

Vér csepeg a combodról, talpad alatt apró tócsa. Nem baj, beissza a piros szál. Mennyi mindent ivott már be? Vért, verejtéket, könnyeket... Érdekes, hogy mennyi mindent tud szimbolizálni egy piros gombolyag, nem?

Mit látsz bennem? Mondd el nekem! Csak egy kicsit nézz mélyebbre, én ott leszek! Ismerd meg bennem lelked egy részét. Jobban hasonlítunk egymásra, mint gondolnád. Mint egy sziámi ikerpár, akik szét lettek választva születésük után. Most végre megtalálalak, és itt állunk egymás előtt. Itt várok rád. Várom a szereteted, várom az ölelése, az érintésed. Várom a lelked, várom a tested. Ketten legyőzhetünk minden akadályt. Szeretlek...

Minden elcsendesül. A fonal meglazul. Egymás szemébe nézünk. Mennyi fájdalom, mennyi ki nem mondott szó, mennyi megválaszolatlan kérdés. Két szív, két dobbanás, mely egyért dobban ugyanabban a pillanatban. Két mély sóhaj, megannyi elfeledett vágy.

Senki sem tudja, hogy itt vagyunk. Talán még te sem fogod fel. Valahogy sosem ér véget. Nem tudjuk, hogy merre vezet minket a fonal, merre visz minket az élet, de valahogy mindig összeköt bennünket

Könnyű. Puha. Hol szoros, hol laza. Szigorú. Szerethető. Szép. Te szép vagy, és én is. Én szeretlek. Szeretsz te is?

A szeretet sosem hal meg. A fonal sosem szakad el. Éveken keresztül ugyanaz a gombolyag ugyanolyan hűséggel köti össze lelkünket. Aztán... Megszólal az öreg harang, félelmükben repülnek a varjak. Lassan megérkezik a közönség, végre kezdetét veszi az utolsó darabunk. Tőled búcsúzunk ma, kedvesem.

Addig, amíg egyedül fekszel bársonnyal bélelt koporsódban, és senki nincs a ravatalozóban, titokban bemegyek hozzád. Homlokodon csókollak, zsebedbe pedig egy üzenetet tartalmazó levelet helyezek. Szomorú így látnom téged. Ahogy szívemben élsz, úgy itt már nem.

Most egy fa alatt állok. Oly bús ez a fűz, akárcsak a lelkem. A pap meghinti a koporsód szenteltvízzel, míg angyalok százaival imádkozik

érted. Kevesen jöttek el. Hol vannak most azok a fontos emberek az éle-
tedből?

Fekete szövetkabátot és egy széles karimájú, fekete kalapot viselek, mely árnyékban fürdeti most már szememet is. Így talán nem vesz észre senki. Néhány ismerős arcot vélek felfedezni. Ők eljöttek.

Egy szőke hajú apáca tűzpiros rúzzsal nedves ajkain énekel ma néked, miközben a végső nyughelyedre visznek. Továbbra is leghátul vagyok, onnan siratlak lelkemmel.

Lassan elmerülsz a mély gödörben. Az emberek néhány szál rózsát dobnak utánad, valaki pedig földet hajít a sírodba. Eltűntél. Már most félek attól, hogy elfeledem arcod szépségét.

Már hat óra van. Addig nem mentem oda hozzád, míg egy nő ott állt a feszületnél. Beszélhetett hozzád, megcsókolta a kereszted, majd ő is hazaindult saját keresztjével a hátán. Azt hiszem, felismert. Hosszan a szemembe nézett.

Egy pipacsvirágból készült koszorút teszek a sír elé. Tudom, hogy hamarosan úgyis lila és rancos lesz, de nem az a fontos, hanem az üzenet, amit hordoz. Évekig hordok neked pipacsot. Az emberek nem tudják, hogy ki vagyok. Úgy emlegetnek, hogy a fekete ruhás ember, aki a múzsáját gyászolja.

Azt, hogy az illető férfi vagy nő, azt senki sem tudja. Eltakarja a kalap. Eltakar az sok mindent.

Tértelen megtört tér

Eddig abban a tudatban éltem, hogy csak te és én vagyunk e térben összekötve, egymást keresve. Azt hittem, hogy ez így van megírva, hogy mi ketten szenvedjünk, küzdjünk sorsunkkal, küzdjünk egymással. Már kezdtem feladni, kezdtem együtt élni a tudattal, hogy nekem az élet nem a szeretetet, nem is a határtalan boldogságot szánta, hanem a folyamatos küzdelmet önmagammal.

Egy nap, mikor kettőnket kötöztem össze a piros gombolyaggal, rajtunk gondolkoztam – a történetünkön. A fonal végét a bokádhoz kötöttem egy gyengéd mozdulattal megsimítva téged, majd hagytam, hogy lassan körénk tekeredjen. Ment volna az magától is, de én segítettem neki. Szaladgáltam körülöttünk, tekertem, tekertem mély sóhajokkal meg azal a rengeteg elfeledett vággyal, érzelemmel, ami itt ragadt. Közben mélyen a szemedbe néztem, és próbáltam a könnyeid között magamra lelni.

Egyesültem a térrel, egyesültem szívünk együttes dobogásával. Sok „együtt” van ebben a mondatban. Nekem kulcsfontosságú az együtt szó. Ha külön vagyunk, nem törődünk egymással, akkor mit ér az egész? Elfeledett szív. Mosott üveg a tengerparton.

Tekertem, tekertem, ordítottam, tekertem, üvöltöttem, sírtam, tekerem. Hasonló sorrendben, egyre gyorsabban. Úgy véltem, ez majd közelebb hoz minket. Reméltem, hogy majd végre észreveszel és szeretni fogsz. Aztán véletlenül túl erősen húztam meg a szálát. Pucér testünk hirtelen egymásra zuhant, majd a tér, ahogy a szívem is, egy óriásit durrant és visszhangzott. A hang, mely bejárta testem minden apró részét, lelkem mélyébe fúrta magát. Minden összetört, ahogy lelkeink közös része is.

Ott feküdt a két test mozdulatlanul. A szív gyorsan dobogott, az érzelmek ki akartak volna szabadulni, de nem tudtak. A sok elfojtott érzelem, mely akadályokat állított, nem engedte, hogy bármi is felszabaduljon. Sötétség. Lelkem leült a két csupasz test mellé, melyekből hiányzott az élet. Zokogás tört ki belőlem.

A fonál össze volt gabalyodva, akárcsak a sok kusza gondolat az elmémben.

Mi történt? Mindennek vége? Vissza lehet ezt még fordítani? Újra lehet kezdeni? – kiáltottam.

Néha összetörünk. Olykor minden felborul, olykor összekuszálódnak az érzelmek. Van, amikor mindennek vége.

Mi van akkor, ha nem csak egy irányba tart a fonál? Mi van akkor, ha van egy másik szál, ha több szál van? Már nem táplálsz... Már nem adsz erőt. Már elgyengültem. Megölted a közös részünket.

Talán valaminek el kell gyengülnie, el kell távolodnia, hogy meglássuk azt, amire valójában szükségünk van. Talán meghalunk, hogy aztán újjászüljük önmagunkat. Nekem rá van szükségem! Látod őt? Az ő szeretetére, az ő csókjára, az ő érintésére. Milyen csodálatos érzés lehet vele együtt lenni a semmiben – egy tértelen térben. Össze akarok vele fonódni, együtt táncolni a boldogságban, fürdeni egymás szeretetében, élni egymás művészetében. Egymás előtt állni pucéran, gátlások és tabuk nélkül. A tudattal élni, hogy valakiben bízhatok, valaki bízhat benned.

Biztonságerzet. Hozzábújni este egy fáradt nap után, csókokat adni arcára és nyakára. Apró szavakat súgni fülébe, elveszni egymás gyönyörében. Szeretni. Szeretve lenni. Tértelen tér. Az én életem. De mi van akkor, ha...